

Arrest

nr. 201 388 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, wordt op 30 mei 2017 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 30 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 12 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 13/06/2017 werd ingediend door:

Naam: N. (...)

Voor naam: V. S. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: P. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse moeder, de genaamde D., J. O. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:

- *OCMW attest van de referentiepersoon dd 20/06/2017 dat zij geen financiële hulp wordt uitgekeerd. Van betrokkene zelf wordt niets voorgelegd.*
- *Attest Van Het Management Instituut Grondregistratie En Landinformatie waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen op zijn naam heeft te Suriname dd. 19/06/2017.*
- *Verbintenis tot tenlasteneming dd 26/06/2017.*
- *Overmaken van geld via Moneytrans op 30/06/2011 van 100€. (door M., R. C. (...)) (RR (...))= echtgenoot van de referentiepersoon).*
- *5 documenten van Melie Shipping (onleesbaar) voor het verzenden van voedselpakketten naar Suriname)*
- *Arbeidsovereenkomst voor bedienden (SINE STATUUT) - onbepaalde duur Deeltijds dd 29/09/2017 op naam van de Nederlandse referentiepersoon. Van tewerkstelling bij vzw W. (...) te Turnhout.*
- *Loonfiches van deze tewerkstelling, februari 2017 (699,67€), maart 2017 (772,33€), april 2017 (777,14€, mei 2017 (1419,32€), juni 2017(790,38€, juli 2017. (804,48€)*

Uit het geheel van de voorgelegde bewijzen kan niet worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Volgens het RR is betrokkene sedert 13/06/2017 woonachtig bij de referentiepersoon.

Voorafgaandelijk aan die inschrijving heeft betrokkene enkele malen een bedrag van de echtgenoot van de referentiepersoon ontvangen, alsook een aantal postpakketten met levensmiddelen en kledij.

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat de frequentie en de waarde van het overgemaakte geld en de overgemaakte goederen niet van die orde van grootte zijn dat er kan gesteld worden dat betrokkene er mee in zijn basisbehoeften voorzorg. Verder, kan bij gebrek aan informatie over zijn inkomen niet worden uitgesloten dat hij zelfstandige over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien en de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Het attest betreffende het feit dat hij geen eigendom had in het land van herkomst, en de tenlasteneming door de moeder biedt immers geen uitsluitsel over of betrokkene al dan niet een inkomen genoot of op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte. Bovendien is het attest van de Surinaamse

autoriteiten in Paramaribo afgegeven dd. 19/06/2017, zodat het ook niet anders kan dat opzoeken in de registers niets heeft opgeleverd gezien betrokkene toen reeds in België verbleef.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, in de afgelopen maanden quasi ononderbroken tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals arbeidscontract, loonfiches van de referentiepersoon, doen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 13/06/2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enige Middel

Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"(...)"

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook weigert, nu verzoeker niet zou aantonen in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name van diens moeder Mevrouw D. (...);

Dat verzoeker nochtans aantoonde in de maanden vóór de aanvraag tot gezinshereniging, afhankelijk te zijn geweest van de materiële bijstand van zijn moeder, teneinde minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland;

Dat verzoeker hiertoe inderdaad navolgende documenten voorlegde:

- Overmaken van geld via Moneytrans op 30/06/2011 van 100 euro (door M. R. C. (...) echtgenoot van de referentiepersoon);

- 5 documenten van Melie Shipping (onleesbaar) voor het verzenden van voedselpakketten naar Suriname;

- Attest Van Het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende goederen op zijn naam heeft te Suriname dd. 19/06/2017;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoeker, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat immers uit de voormelde, voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker over zeer beperkte inkomsten beschikte in zijn land van herkomst;

Dat het immers bezwaarlijk kan worden gesteld dat voedsel en kledij, waartoe verzoeker niet in de mogelijkheid was om deze aan te kopen, basisbehoeften betreffen;

Dat overigens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing dit niet ontkent en zelfs stelt dat de verzonden goederen: moeten worden beschouwd als een bron van inkomsten/materiele ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien;

Dat het verzenden van basismiddelen, evenals geld dan ook zonder meer aantoonde dat verzoeker, als alleenstaande man, onvermogen is!

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoonde dat zijn moeder hem gedurende minstens 6 maanden, in casu zelfs diens hele leven financieel ten laste neemt;

Dat het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05);

Dat verzoeker thans overigens sedert diens aankomst in België op hetzelfde adres als zijn moeder verblijft, hetgeen des te meer aantoonde dat verzoeker, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van zijn moeder;

Dat de moeder van verzoeker tevens verbintenis tot tenlasteneming ondertekende voor de toekomst;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Het motiveringsbeginsel.*

Verzoekende partij beroept zich tevens op de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij houdt een schending voor van voormelde bepalingen doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij voert aan dat zij voldoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar moeder.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende motieven:

“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, na grondig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie, heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet:

“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In casu is verzoekende partij ouder dan 21 jaar, zodat zij bij haar aanvraag diende aan te tonen ten laste te zijn.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is bijgevolg nagegaan of de referentiepersoon ten laste is van de verzoekende partij, en deze hiertoe over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Daartoe werden de door de verzoekende partij voorgelegde documenten op gedegen wijze beoordeeld, waarna de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel diende te besluiten dat geen van de voorgelegde documenten kan aanvaard worden als bewijs dat de verzoekende partij ten laste was van zijn moeder.

De loutere bewering dat verzoekende partij gedurende de zes voorbije maanden ten laste was van haar moeder die voldoende inkomsten heeft terwijl zijzelf onvermogen was, kan geenszins worden bijgetreden en weerlegt de motieven van de bestreden beslissing geenszins.

Verweerder merkt dienaangaand op dat verzoekende partij de laatste 6 maanden in België verbleef, terwijl verzoekende partij tevens dient aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar moeder.

Verzoekende partij haalt verder aan dat zijn over zeer beperkte inkomsten beschikte in het land van herkomst. Verzoekende partij verwijst dienaangaand naar de postpakketten met levensmiddelen en kledij.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht heeft aangehaald dat de frequentie en de waarde van de overgemaakte goederen niet van die orde of grootte waren dat er kan gesteld worden dat verzoeker er mee in zijn basisbehoeften voorzorg.

Verder kan vanwege gebrek aan informatie over zijn inkomen niet worden uitgesloten dat verzoekende partij over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien.

Verzoekende partij gaat niet in op voormelde motieven.

Ook de kritiek van verzoekende partij dat zij op hetzelfde adres verblijft als haar moeder, hetgeen zou aantonen dat verzoekende partij ten laste is van haar moeder, kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat het gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres gedomicilieerd is als haar moeder, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste is van de referentiepersoon, te meer uit de

stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de afgelopen maanden tewerkgesteld was en zelf over een inkomen beschikte in België.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat het attest dd. 19.06.2017, waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen had in Suriname, en de verbintenis tot tenlasteneming dd. 26.06.2017 geen uitsluitel geeft of verzoekende partij nog andere inkomsten genoot of op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag wordt geweigerd omdat "(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon" waarbij omstandig, aan de hand van de door verzoeker voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat verzoeker niet "afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn", niet "afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon" en hij "de afgelopen maanden quasi ononderbroken tewerkgesteld was" zodat hij "zelf over een inkomen beschikt" en "niet gesteld (kan) worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon." Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Verzoeker betwist niet dat "(h)et concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt."

Daar omtrent het "ten laste" zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de vaststelling dat hij niet heeft aangetoond in het verleden in zijn land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Nederlandse referentiepersoon. Hij stipt aan dat hij een document met betrekking tot het overmaken van een som geld van 100 euro door de echtgenoot van de referentiepersoon aan hem heeft overgemaakt, evenals vijf documenten van Melie Shipping voor het verzenden van voedselpakketten en een attest van het Management Instituut Grondregistratie en landeninformatie waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen in Suriname bezit. Verzoeker voert aan dat uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat hij over zeer beperkte inkomsten in zijn land van herkomst beschikt en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten bij zijn beoordeling rekening te houden met zijn financiële en sociale omstandigheden. Verzoeker voert aan dat het verzenden van geld en basismiddelen aantoonde dat hij als alleenstaande man onvermogen is en laat gelden te hebben aangetoond dat zijn moeder hem gedurende minstens zes maanden en in feite al heel zijn leven financieel ten laste neemt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met al de voorgelegde stukken. De gemachtigde kwam echter tot de vaststelling dat op basis van de voorgelegde bewijzen niet kan worden besloten dat verzoeker reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan zijn komst naar België.

Het spreekt voor zich dat verzoeker dient aan te tonen dat het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België, significant en noodzakelijk was. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in zijn basisbehoeften kon voorzien in zijn land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van het feit dat hij voor zijn komst naar België éénmaal een geldsom van 100 euro in 2011 heeft ontvangen en vijf maal een pakket met levensmiddelen heeft ontvangen, waarvan de waarde driemaal 70 euro bedroeg en tweemaal onleesbaar is. Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een materiële/financiële ondersteuning die verzoeker toeliet om doorheen deze jaren op een regelmatige basis in zijn basisbehoeften te voorzien. De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde, gelet op de 'frequentie' én de 'waarde' van de overgemaakte geldsom en pakketten met levensmiddelen besluit dat de overgemaakte gelden en goederen "niet van die orde van grootte" zijn dat gesteld kan worden dat verzoeker ermee in zijn basisbehoeften voorzorg. Met andere woorden, verzoeker heeft niet aangetoond dat hij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door zijn Nederlandse moeder dat hij met deze steun kon voorzien in zijn basisbehoeften.

Het gegeven dat zijn moeder hem pakketten heeft opgestuurd met “*basismiddelen*” – hetgeen in de bestreden beslissing wordt beschreven als “*voedselpakketten*” en “*levensmiddelen en kleding*” – doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het is immers niet omdat de referentiepersoon gedurende een aantal keren “*basismiddelen*” heeft bezorgd aan verzoeker, dat deze laatste hiermee op afdoende wijze heeft aangetoond “ten laste” te zijn, in het bijzonder wanneer de frequente en waarde van deze basisgoederen niet van die orde van grootte zijn dat er kan gesteld worden dat verzoeker er mee in zijn basisbehoeften voorzagt.

Verzoeker voert aan dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat voedsel en kledij basisbehoeften betreffen (*sic*) en hij laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit ook niet ontkent en zelfs stelt dat de verzonden goederen “*moeten worden beschouwd als een bron van inkomsten/materiele ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien*”. Er wordt op gewezen dat verzoeker uit gaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aangeeft dat “*de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien*”.

Verzoeker houdt voor dat het verzenden van basismiddelen evenals geld “*zonder meer aantoot*” dat hij “*onvermogen is*”. Vooreerst weze het herhaald dat de Raad het geenszins kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig acht dat de gemachtigde, gelet op de ‘frequentie’ én de ‘waarde’ van de overgemaakte geldsom en pakketten met levensmiddelen besluit dat de overgemaakte gelden en goederen “*niet van die orde van grootte*” zijn dat gesteld kan worden dat verzoeker ermee in zijn basisbehoeften voorzagt. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing dat “*bij gebrek aan informatie over zijn inkomen niet (kan) worden uitgesloten dat hij zelfstandige over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien*” onbesproken laat en enkel beweert dat hij “*over zeer beperkte inkomsten beschikte in zijn land van herkomst*”. Verzoeker toont niet aan dat gelet op de éénmalige verzending van een bedrag van 100 euro in 2011 en op het vijfmaal overmaken van een pakket met levensmiddelen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat “*bij gebrek aan informatie over zijn inkomen niet (kan) worden uitgesloten dat hij zelfstandige over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien en de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien*”.

Verzoeker laat gelden dat hij sedert zijn aankomst in België op hetzelfde adres als zijn moeder verblijft hetgeen des te meer aantoot dat hij ten laste is van zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat “*het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon*” immers “*de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)*”. Mede gelet op hetgeen hierboven en hieronder wordt uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat deze motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker merkt nog op dat hij in België niet tewerkgesteld is. In de bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat “*uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, in de afgelopen maanden quasi ononderbroken tewerkgesteld was*” en “*(a)angezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, (...) niet gesteld (kan) worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon*”. De Raad merkt op dat de bevindingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris steun vinden in het administratief dossier: de verwerende partij raadpleegde immers de Dolsis-databank. Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij in België niet tewerkgesteld is, toont verzoeker niet aan het motief van de bestreden beslissing dat hij “*in de afgelopen maanden quasi ononderbroken tewerkgesteld was*” en dat steun vindt in het administratief dossier, feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

Door er louter op te wijzen dat de referentiepersoon een verbintenis tot tenlasteneming ondertekende voor de toekomst toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat “*de tenlasteneming door de moeder (...) immers geen uitsluitel (biedt) over of betrokkene al dan niet een inkomen genoot of op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte*”. Bovendien wordt

erop gewezen dat verzoeker diende aan te tonen dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België ten laste van de referentiepersoon was.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET